

GUNTIS TĀLERS
MONSTRA ROTAĻU LAUKUMS

GUNTIS TĀLERS

**MONSTRA ROTAĻU
LAUKUMS**

821.174-31

Ta 300

Vāka idejas autore **Santa Bērziņa**

Grāmatas noformējumā izmantoti autora fotoattēli
un Santas Bērziņas karšu zīmējumi

Autors izsaka pateicību rakstniecei Rolandai Bulai
par konsultācijām un vērtīgiem padomiem.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Guntis Tālers, 2023

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-397-4

SATURA RĀDĪTĀJS

Prologs	7
Kloperu nams	13
Soļi tumsā	36
Ballīte	60
Bulciņš	91
Monstra rotaļu laukums	128
Ārija	145
Līgumi	180
Atslēgas	207
Tihneri	226
Terase	244
Versijas	264
Nakts klidējs	295
Sasietais	318
Manipulators	348
Atgriešanās	375

PROLOGS

Šī bija dīvaina ziema. Nepastāvīga un neprognozējama.

Novembris sākās daudzsološi, ar pamatīgu snigšanu un putināšanu, un slēpošanas trases jau valsts svētku brīvdienās izsludināja sezonas atklāšanu. Bet pēc nepilna mēneša no rietumiem ieradās spēcīgs atkusnis, ziemas priekiem beidzoties tikpat ātri, kā tie bija sākušies. Kārtējo reizi krita maksimālās gaisa temperatūras rekordi, un Ziemassvētki atnāca ar lietu, miglu un drīzāk septembrim, nevis decembra nogalei raksturīgu siltumu. Arī lielā Jaungada vētra, kas daudzās pilsētās sagāza greznās svētku egles un izpostīja dekorācijas, nekādas izmaiņas pagaidām neatnesa. Vēl aizvien valdīja īsti rudenīgs laiks.

Līdz beidzot nedēļu pēc Jaunā gada parādījās cerības uz ziemas atgriešanos. Sinoptiķi pārliecinoši solīja snigšanu un ilgstošu aukstuma vilni visā valsts teritorijā.

Prognozes patiešām piepildījās. Zvaigznes dienas priekšvakarā debesis aizklāja tumši, biezi mākoņi un lejup sāka kaisīties baltas pārslas. Aizvien lielākas, aizvien vairāk un straujāk. Tās bira un bira, griezās un dejoja kopā ar vēja virpuļiem, arvien biezākā un biezākā kārtā pārklājot ielas un jumtus, kailos apstādījumus un vēja

pašķobīto lielo egli pilsētas centrā, mazdārziņus, laukus un pļavas, šosejas, ceļiņus un taciņas, atkritumu maisiņus un tukšās pudeles, dzelzceļa līnijas spožās sliedes un akmens šķembu uzbērumu. Zem mirguļojošās sniega segas pazuda viss pelēkais, neglītais, neiederīgais un piedrazotais. Šai naktī pasaule kļuva baltāka un, šķiet, arī tīrāka. It kā neredzamas rokas būtu pārklājušas visam pāri gaišu, pēc dzestra svaiguma smaržojošu palagu.

* * *

– Atšujies no manis... – Valdis miegaini teica kaitinoši džinkstošajam telefonam. – Man šodien ir brīvdiena. Skaidrs?

Bet tālrūnis nerimās. Uz mirkli apklusā, bet tad atkal nēmās vibrēt un zvanīt kā negudrs.

Beidzot izdevās atvērt miega salipinātos plakstus. Uzlicis apaļās brilles ar bieziem stikliem, viņš pavērās sienas pulkstenī. Desmit. Cauri aizkariem istabā negribīgi plūda pelēcīgi rēna gaisma. Saule jau uzlēkusi, tomēr vēl tik tumšs. Laikam ārā apmācies...

Nu, kam tur nav miera svētdienas rīta agrumā? Trīs neatbildēti zvani. Sieva. Ak jā. Vakar paņēma suni, mašīnu un devās uz laukiem pie saviem vecākiem. Teicās būt atpakaļ šovakar. Kaut kas būtu atgadījies? Kāda avārija?

Viņš izvēlējās atzvanišanas funkciju.

– Čau! Kas par paniku?

– Nu tad beidzot! – Līga atviegloti iesaucās. – Labrīt, miega pūzni! Mēs esam ieputināti!

– Ko?

– Paskaties ārā pa logu! Sniegs līdz ceļiem, netiekam no pagalma ārā. Vajag tavu palīdzību!

Valdis tussnīdams atmeta segu, izrausās no gultas un piegāja pie loga. Oho! Vienā naktī atgriezies ziemā! Viss balts. Pagalmā stāvošajām automašīnām uz jumta izveidojušās pamatīgas sniega cepures. Tad jau atkal šosejas būs grūti izbraucamas. Un viņš sāka nojaust Līgas zvana iemeslu.

– Varbūt atstāj mašīnu un dodies ar autobusu?

– Nē, nē, Valdi! TU esi tas, kurš brauks ar busu! Tāpēc jau es tik izmisīgi zvanu. Šodien ir viens vienīgs reiss no pilsētas uz mūsu pusi. Pēc stundas. Tev jāpaspēj.

– Kāpēc? Man šodien citi plāni...

– Nu kā – kāpēc? Mosties beidzot! Līdz cikiem seriālus skatījies? Aizmirsi, ko mums no laukiem vajadzēja? Ne jau tāpat paciemoties es te ierados. Produkti jāatved. Kartupeļu maiss, konservi, žāvēta gaļa, olas. Mums taču jaunnedēļ jāklāj jubilejas galds, citudien nebūs vairs laika uz šejieni kulties. Un vēl suns! Mani jau nelaidīs autobusā ar viņu! Uzpurņa nav.

– Tiešām nevari pati?

– Tu taču zini, ka es pa slideniem ceļiem stūrēt neprotu. Tālāk par pirmo grāvi netikšu. Un vēl – tev būs jāpalīdz piebraucamo ceļu iztīrīt. Sniegs līdz ceļiem sadzīts, bet mani vecīši vairs nav tik spēcīgi...

Viņš nopūtās.

– Labi, labi, sapratu. Būšu.

Nu jau Valdis bija pilnībā pamodies. Sieva uzminēja. Viņš tiešām bija atļāvies mazliet nosvinēt Līgas prombūtni, skatoties seriālu un baudot dažus uzmundrinošus kokteiļus, un rezultātā pie miera devās vien uz rīta pusi.

Ieslēdzis tējkannu, Valdis aizčāpoja līdz tualetei, iztīrīja zobus, pagatavoja stipru zaļo tēju un pāris

sviestmaizišu ar sieru. Beidzis ieturēties, nesteidzīgi saģērbās, izvēloties pēkšņi atnākušajai ziemai piemērotas siltās bikses, oderētus puszābakus ar biezu zoli, vilnas jaku un slēpotāja cepuri. Līdz autobusa atiešanai atlika divdesmit minūtes, un viņš nolēma doties uz pieturu nevis ar likumu caur pilsētas centru, bet pa dzelzceļa malu, kā to darīja daudzi apkārtējo māju iedzīvotāji.

* * *

Nonākot pie uzbēruma, Valdis nožēloja savu izvēli. Citkārt iestaigātā taciņa izrādījās pamatīgi aizputināta. Iešana vedās ar grūtībām, katrs solis beidzās ar iegrimšanu sniegā līdz potītēm. Tomēr viņš nolēma atpakaļ negriezties. Kūņoties pāri grāvim un atkal kāpt slidenajā kalnā? Nu nē. Turklāt tā sanāktu pamatīgs likums, tad šodienas vienīgais autobuss, visticamāk, būtu nokavēts, un pēcāk nāktos taisnoties sievai un vairākas dienas klausīties viņas pārmetumos. Un, ja viņa izdomās pati sēsties pie stūres, kas zina, vēl sasitīs mašīnu, pati sa-traumēsies... Varbūt jāpamēģina iet pa sliedēm...

Valdis uzkāpa uz dzelzceļa stigas. Jā, pareizi darīts! Elektriskajiem vilcieniem, lielā ātrumā traucoties, līdz rautie gaisa virpuļi bija gluži kā ar slotu izmēzuši sliežu starpu, un atlikušais sniegs, sablīvējies starp betona gulšņiem, veidoja stingru pamatni. Raiti soļojot stacijas virzienā, viņš paraudzījās pulkstenī un apmierināts secināja, ka tagad gan spaspēs.

Pēc pāris minūšu sparīgas iešanas aiz likuma parādījās gājēju tilta siluets un stacijas kontūras. Šaipus tiltam upes pusē varēja manīt kustību. Pienākot tuvāk, Valdis saprata, ka tur rosās lapsa. Dzīvnieks enerģiski kārpēja

sniegu ar priekšķepām. Laikam saodusi zem sniega ko ēdamu.

Pamanījusi cilvēka tuvošanos, rudaste pārtrauca savu nodarbi un, aizrikšojusi līdz tuvējam krūmājam, pagriezās, lai nogaidītu viņa aiziešanu.

– Piedod, kumiņ, ka iztraucēju, – Valdis teica, un lapsa saspicēja ausis. – Ko tad tu? Miskasti atradusi?

Izspārdītājā sniegā vīdēja melnas stērbeles.

Valdis dusmīgi nošņācās.

Atkal jau šīs cūcības! Cik ļoti viņu tracināja cilvēki, kuri spēja vienaldzīgi izmest dabā atkritumus! Tā vietā, lai samaksātu dažus eiro mēnesī par konteinera iztukšošanu, šīs intelekta neskartās būtnes bija gatavas vest un stiept savas drazas dziļi mežā, krūmos, upmalās un grāvjos. Turklāt – riskējot iekrist un saņemt pamatīgu sodu, pat daudz lielāku nekā oficiālā maksa par izvešanu. Neizprotami...

Viņš pats nezināja, kāpēc nokāpa no sliedēm, iestiegot līdz ceļiem kupenā. Ko gan te varētu līdzēt? Nevilks jau tagad apsnigušo maisu, necels uz pleciem un nenesīs kaut kur. Turklāt laiks ritēja, nedrīkstēja kavēties. Bet kaut kas starp tumšajām skrandām dzelzceļmalas grāvī piesaistīja uzmanību.

Sniegā vīdēja dzeltenīgi brūngana matērija. Zābaks? Jā, nūdien, izskatījās pēc vīriešu puszābaka. Gaiši brūns, ar šņorēm un papildu rāvējslēdzēju sānos... Nu gan... Izmetuši maisu ar lietotiem apģērbiem un apaviem. Cik stulbi! Ja to noliktu pie konteineriem, trūcīgāki ļaudis ātri sašķirotu un paņemtu, kas kuram vajadzīgs. Kāpēc stiepuši uz šejieni?

Varbūt jāsavāc tas viss, lai nemētājas te? Valdis ar kāju īgni pabakstīja zābaku.

Smags. Gluži kā piepildīts ar kaut ko...

Viņš iespēra vēlreiz.

Un pamazām, pavisam negribīgi prāts sāka aptvert un pieņemt neizbēgamo secinājumu, apjaušot, KAS īsti bija tas apsnigušais, maisam līdzīgais veidojums.

Jā. Valdis beidzot to saprata. Bet vēl aizvien jaunā atklāsme šķita sirreāla, it kā tas nebūtu viņš pats, kas tagad, uz ceļiem notupies, ar cimdus tērptajām rokām atrauš sniegu no priekšmeta. It kā visu notiekošo viņš vērotu no malas kā kinofilmā, raugoties, kā sānis lido sniega riekšavas, kā sprīdi pa sprīdim atklājas zābaki, bikšu staras, melnā mēteļa audums, ko Valdis sākumā bija noturējis par atkritumu maisu, šalle, sirnu matu klāta galva... Līdz viņa priekšā atradās viss ķermenis. Vecs vīrietis, saliecies embrija pozā, kā vēlēdamies sasil-
dīties zem plānās sniega seģenes.

Nosalis?

Tāpat vēl četrpāpus tupēdams, viņš pieliecās tuvāk.

Tumši sarkana, gandrīz melna sarecējušu asiņu peļķe zem mirušā vīrieša galvas.

Valdis satraukumā noelsās un, nometis cimdus, pogāja vaļā jaku, kuras iekškabatā atradās telefons.

KLOPERU NAMS

Henija Pelīte ieradās Tukumā saulainā marta piektdienā.

Ar atvieglojuma sajūtu pēc gandrīz trīs stundu garā ceļojuma viņa izkāpa no karstā un smacīgā autobusa un kopā ar pulciņu citu pasažieru raitā solī devās centra virzienā – vispirms pa Jāņa ielu, garām privātmāju žogiem ar rejošiem suņiem, cauri rosīgajai tirgus drūzmai, garām ugunsdzēsēju depo, domes ēkai un skvēriem ar rožu dobēm, līdz, mazliet aizsūsusies, nonāca pilsētas centrālajā laukumā, piebremzēja straujo gaitu, apstājās un pavērās visapkārt.

Šeit valdīja rāms miers, ko nespēja traucēt retie gājēji un nesteidzīgā automašīnu plūsma. Gandrīz kā viņas dzimtajā Dundagā. Labi. Jo mazāk trokšņu un stresa, jo labāk. Dzidra rīta saule spoži apspīdēja gaišās dekoratīvā bruģa plāksnītes, apstādījumus ar kailajiem krūmiem, soliņus, ziemas miegā vēl dusošās strūklakas pelēcīgai cepurei līdzīgo koka pārsegu un apkārtējos namus – gan staltas un greznas ēkas ar pamatīgiem dakstiņu jumtiem, gan mazliet noplukuša izskata celtnes. Viena no tām pat bija apvilкта ar zaļu drošības tiklu, lai drūpoša apmetuma gabali nejauši neuzkristu garāmgājējiem.

Pa kreisi blakus policijas ēkai slējās drukna, zema būve ar dakstiņu jumtu, un Henija atcerējās, ka pirms dažiem gadiem bija to apmeklējusi skolas ekskursijas laikā. Senajā tornī – vienīgajā, kas atlicis no Tukuma bruņinieku pils, – tagad atradās pilsētas muzeja ekspozīcija.

Pa labi no strūklakas otrpus mazai ieliņai lepni dižojās pamatīgs, šķiet, aizpagājušajā gadsimtā celts nams ar diviem augstiem stāviem, lieliem logiem un milzīgu jumtu. Pirmajā stāvā, spriežot pēc uzrakstiem, sev mājvietu bija raduši divi konkurējoši foto saloni, naktsklubs un kāzu tērpu veikals. Plašajos skatlogos saules staros gozējās mirdzoši baltas kleitas ar smalkām mežģinēm, kružuļiem un volāniem.

Visiespaidīgākais ansamblis slējās Henijai tieši priekšā – interesanta stila dzīvojamā ēka ar dekoratīvu tornīti un Tukuma luterāņu dievnams, kura torņa smaile ar krustu un tradicionālo gaili slējās augstu pāri pilsētai. Gar šo baznīcu viņai vajadzēs doties, lai nokļūtu savā pirmajā galamērķī.

Izvilkusi no somiņas viedtālruni, Henija ieslēdza navigācijas programmu un ievadīja vakardienas sarunā pie rakstīto dzīvokļa adresi; tā atradās pavisam netālu, pašā pilsētas centrā un – kas viņai šķita īpaši izdevīgi – tikai pāris minūšu gājiena attālumā no jaunās darbavietas.

Iepriekšējā vakarā, vairāk nekā stundu sērfojot interneta pārlūkprogrammā, viņa izpētīja gandrīz visas mājas, kurās tika piedāvātas īres iespējas. Ēku vizuālais izskats Henijai šķita ļoti svarīgs faktors, lai gūtu pirmo iespaidu gan par to tehnisko stāvokli, gan iemītnieku kārtības mīlestību vai tieši otrādi – nevīžību. Tieši šī iemesla dēļ viņa jau bija paguvusi izvītot no sava jau

tā visai īsā saraksta pāris adrešu, kurās pilnīgi noteikti nevēlētos dzīvot, – drūmi pelēkas daudzdzīvokļu “kazar-
mas” ar grafiti noķēpātām sienām un izdangātām pie-
brauktuvēm. Pat par spīti tam, ka piedāvātie dzīvokļi
bija “ar visām ērtībām” un “jaukiem, draudzīgiem kai-
miņiem”. Viņa, vienkārša un klusa meitene no mazas,
mīļīgas Kurzemes mazpilsētiņas, nekad nepiekrītu dzī-
vot šajos bezpersoniskajos, noplukušajos betona mons-
tros, lai cik modernas ērtības un mīļi kaimiņi netiktu
reklamēti izīrēšanas sludinājumos.

Diemžēl sava šīsdienas pirmā apmeklējuma gala-
mērķa vizuālo izskatu viņa internetā iepriekš novērtēt
nespēja. Nams atradās iekšpagalmā, un ielas skats karšu
pārlūkprogrammā nebija pieejams. Dodoties prom no
Brīvības laukuma un raugoties uz veco centra māju pelē-
cīgajām, dažviet pat šķībi greizajām fasādēm, Henija
sāka just bažas par to, ko ieraudzīs, nonākot galā.

* * *

Lai nokļūtu pirmajā adresē, Henijai vajadzēja pavi-
sam nedaudz paeties lejup pa Lielo ielu garām baznīcai,
tad nogriezties pa kreisi un ienirt pagājušā gadsimta
vēsturiskās apbūves labirintos. Piesardzīgi laipojot pa
izļodzītiem, apaļīgiem bruģakmeņiem cauri zemei un
tumšai vārtu velvei, viņa nonāca samērā plašā neasfal-
tētā, bedrainā pagalmā, kur improvizētā stāvvietā rin-
dojās vairākas automašīnas. Tepat draudzīgi plecu pie
pleca drūzmējās malkas šķūniši, garāžas, sausās tuale-
tes ar izsmeļamo bedri un apskretusi vienstāva dzīvo-
jamā mājiņa ar mansarda izbūvi un rožu krūmu blakus
ieejas durvīm. Viņa salīdzināja adresi – nē, šī nebija īstā.

Laikam tā būs tā otrā – šķiet, pirmskara gados būvēta, pamatīga trīsstāvu dzīvojamā māja sarkanbrūnu ķieģeļu sienām un apsūbējušu skārda plāksnīšu jumtu, kas slējās pagalma viņā galā aiz zaļi krāsota dēļu žoga un bronzas krāsas metāla vārtniem.

Henijai dodoties vārtu virzienā, tie atvērās, un pagalmā no lielā nama puses ienāca neliela auguma vīrietis, ģērbies siltā sporta jakā un džinsos, kuru gali bija sabāzti gaišbrūnu puszābaku stulmos. Pēc izskata spriežot, viņam varētu dot ne vairāk kā četrdesmit gadu. Vīrieša mati bija tumši, īsi apgriezti, seja – gludi skūta, stūrainā ar asiem vaibstiem un pūtītēm uz vaigiem, uz priekšu izvīzītu zodu un pagaru, imperatora cienīgu degunu. Viņš tuvojās straujā, lietišķā gaitā, plati likdams soļus un izvēršdams uz āru apavu purngalus, enerģiski šūpodams rokas mazliet izaicinošā, kauslīgā stilā. Nonācis iepretim Henijai, vīrietis pagausināja soli un apstājās, pelēkām acīm vēriģi nopētot viņu no galvas līdz kājām. Plānajās lūpās rotājās viegls, pašapzinīgi labvēlīgs smīniņš.

– Labrīt, labrīt, – vīrietis ierunājās, strauji berot vārdus savādi čigāniskā manierē. – Vai tik tā smukā meitene nenāk pie Ārijas parunāties, ko?

Familiāro uzrunu pavādīja draudzīgs smaids, un Henija atbildēja apstiprinoši, pārvaicājot, vai šī ir pareizā adrese.

– Kā ta', kā ta'! – vīrietis atsaucās. – Pareizi vien ir, jā! Šī ir tā māja. Kloperu nams, tā mēs to sauc', jo Kloperi tagad te saimnieki. Tad jau mēs ar tevi, kā izskatās, būsīm kaimiņi. Un es esu Ančus. Ancis Sanders. Ej tik droši iekšā, kāp augšā uz trešo stāvu un klāt būsi...

– Kā jūs zināt, ka es nāku...

– Ā, to jau Klopsis izklačoja! – Ancis atsaucās, sīki nosmejojoties. – Saimnieces dēls. Tepat pie mājas strādā, redzēsi tūlīt. Šo jau nevar neredzēt! Tāds liels kā nīlzirgs un tikpatās gudrs arī. Viņš noklausās un izspiego, ko citi runā, un tad to visiem atstāsta. Trakums īsts ar viņu! Bet nu labi, man jāiet, man daudz visādu darīšanu šodien. Business, saproti? Ne uz brīdi nav miera. Vienā skriešanā! Atceries, ja tev kādu palīdzību vajag, droši nāc pie manis jebkurā laikā. Prasi Ančum, un nebūs nekādu problēmu! Pirmais stāvs, pirmais dzīvoklis. Ja? Nu atā, lai veicas! Tu tik Ārijai pretī nerunā, un būs labi!

Sveicienam paceldams roku, Ancis aizsteidzās, bet Henija vēra vārtiņus un nonāca Kloperu nama teritorijā.

* * *

Tūliņ aiz metāla vārtiem, nokāpjot pāris pakāpienu pa betonētām kāpnītēm ar blakus iebūvētu slīpu nobrauktuvi, Henija saprata, ka tikai dažus desmitus metru no pilsētas centrālās ielas pēkšņi nokļuvusi klusā nomalē. Kloperu nama teritorija kopā ar pagalmu, saimniecības ēciņām un dārzu bija izvietojusies uz mākslīgi veidotas terases, dienvidu daļā norobežotas ar zemu akmens mūrīti, aiz kura pavērās skats uz Slocenes ieleju.

Pati dzīvojamā māja izskatījās visai labi uzturēta, bet, rūpīgi paraugoties, tomēr varēja samanīt dažus sīkus defektus – kādu plaisu vecajās, apsūbējušajās ķieģeļu sienās, sašķiebušos, aprūsējušu lietus noteku pie jumta apmales, noplukušās ārdurvis ar pāris vietās atlobījušos krāsojumu. Vairums pirmā stāva logu koka rāmju, šķiet,

ilgāku laiku nebija redzējuši svaigu krāsu. Toties otrais un trešais stāvs lepojās ar jauniem, baltiem plastmasas logiem.

Pagalma terase, kaut uz nogāzes pusi šaura, toties sāniski austrumu–rietumu virzienā pletās samērā plaši. Kreisajā pusē blāvoja siltumnīcu apaļgie, ar polietilēna plēvi apvilktie korpusi. Turpat dārzā rindojās ābeles balti balsinātiem stumbriem, starp kuriem ar grābekli gausi darbojās liela auguma puisietis, tērpies platās, maisveidīgās drēbēs. Tas laikam bija Anča pieminētais saimnieces dēls ar iesauku Klopsis. Arī pagalma labā puse beidzās ar dārzu. Tur pavasara plaukumu pacietīgi gaidīja ķirši un ogu krūmi, riedami resnus, zaļus pumpurus. Bet vēl tālāk uz rietumiem aiz dārza un nama īpašuma robežām sākās mežonīgi brikšņi ar lieliem, šķībiem vītoliem, ievu un sausseržu biezokņiem un dzeloņainajām Kaukāza plūmēm.

Tepat pagalmā slējās vēsturiskajai apbūvei neizbēgamie šķūnīši. Toties sausajām tualetēm raksturīgā smārda nebija. Tas netieši apliecināja namīpašnieces telefonsarunā sacīto, ka mājai ir daļējas ērtības. Pilsētas ūdensvads esot ievilkts tikai pirms pāris gadiem, un katrā stāvā esot izbūvētas mūsdienīgas labierīcības.

Ārdurvis laikam vēdināšanas nolūkos stāvēja vaļā. Henija uzkāpa uz lievenīša un iegāja namā. Nonākot pašajā pirmā stāva priekšnamā, ko droši varētu nodēvēt arī par halli, pirmais iespaids par māju uzlabojās. Te viss bija tīrs un kārtīgs, gaiss vēl smaržoja pēc grīdas mazgāšanas līdzekļa. Pie dzīvokļu durvīm uz plastmasas paliktņiem kārtīgi rindojās ielas apavi, pie brīvās sienas uz statīviem bija novietoti divi velosipēdi. Tūlīt

aiz sliekšņa pa kreisi atradās pirmais dzīvoklis – tas, kurā mitinājās tikko satiktais vīrietis. Pretī ieejai sākās pamatīgas krāsota koka lokveida kāpnēs ar platiem pakāpieniem, vēl mitriem pēc nesenās uzkopšanas. Blakus kāpnēm, norobežotas ar tapetēm aplīmētu starpsienu – neuzkrītošas, vienkāršas koka durvis ar divnieku uz numerācijas plāksnītes. Trešā dzīvokļa ieeja slēpās aiz smagām, melnām metāla durvīm halles labajā pusē netālu no iebūvēta kambarīša ar tualetes simboliņu uz durvīm.

Otrā stāva priekšnama plānojums atgādināja jau tikko redzēto. Brūni krāsotas dēļu grīdas, paliktniši ielas apaviem, liels, masīvs un senlaicīgs koka skapis, divi lodziņi uz pagalma pusi, mārtiņrozēs podos uz palodzēm, labierīcību piebūvīte.

Kāpnēs uz trešo stāvu lepojās ar svaigu krāsojumu, restaurētām margām un zaļu paklājiņu kāju noslaucišanai. Kāpjot augšā, Henija ievēroja, ka trešais pakāpiens zem viņas svara mazliet iečikstas, bet priekšpēdējais izdveš skrapstošu skaņu.

Augšējā, trešā stāva hallē, tāpat kā abās iepriekšējās, bija trīs durvis uz dzīvokļiem un divi lodziņi ar ziedošām puķēm uz palodzēm, bet šī telpa šķita nedaudz mazāka, nemanīja arī tualetes kambari. Grīdas segumu veidoja nevis krāsoti dēļi, bet ozolkoka imitācijas lamināts. Tālākajā stūrī rosījās maza auguma, drukna un tumsnēja pusmūža sieviete sprogainiem matiem, ar grīdas mazgāšanas slotu rūpīgi apstrādājot grīdu. Izdzirdusi pakāpiena skrapstoņu, viņa pacēla galvu un laipni sveicināja.

– Labdien, jūs droši vien pie Ārijas. – Viņai bija samtaina, zema balss un laipnas, brūnas acis. – Lūdzu, šeit! Te ir saimnieces birojs, – sieviete norādīja uz modernām

durvīm no pienbalta matēta stikla un turpināja slaucīt laminātu.

Henija pieklājīgi pateicās, pieklauvēja, nospieda resnu sudraba krāsas rokturi un atvēra durvis.

* * *

Ārijas Kloperes kabinetā valdīja askētisms un perfekta kārtība. Visu telpas aprīkojumu veidoja masīvs, kastaņbrūns rakstāmgalds un tāda paša toņa dokumentu skapis. Grīdas klāja parketa dēļi, – īsts parkets atšķirībā no halles. Gaišām flizelīna tapetēm klātās sienas greznoja dažas liela izmēra fotogrāfijas ar Tukuma panorāmas skatiem.

Henijai ienākot, kabineta saimniece un nama īpašniece piecēlās no augstā atzveltnes krēsla. Grūti nosakāma vecuma sieviete, slaidu augumu, rūpīgi ievēdotiem blondiem matiem, tērpusies lietišķā, melnā kostīmā ar īsiem, cieši piegulošiem svārkkiem. Uz stūrainās sejas tikko jaušama kosmētikas klātbūtne – nedaudz lūpu krāsas, skropstu tušas, un viss. Nekā pārspilēta. Tuvumā gan varēja samanīt dažas vecuma liecības – sīkas rievīņas ap acu kaktiņiem, krunciņas un pigmenta plankumiņus uz kakla un dekoltē zonā. Jā, un artrīta skartie pirksti, ko Henija sajuta savā plaukstā, saņemot sveicienam sniegto roku. Ja neskaita šīs dažas nodevīgās pazīmes, varētu nodomāt, ka viņas priekšā stāv enerģiska un seksīga četrdesmitgadniece.

– Esi precīzi laikā, – Ārija atzinīgi sacīja un ieurbās Henijā vērigām, zaļpelēkām acīm. Dobjā, mazliet pie-smakusī balss netīkami kontrastēja ar sievišķīgo tēlu, bet namīpašniece šķita labvēlīgi, pat draudzīgi noskaņota.